

Sygn. akt IV Ka 11/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA w SO Stanisław Tomasik

Sędziowie SO Sławomir Gosławski (spr.)

del. SR Małgorzata Krupska - Świstak

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Roberta Wiznera

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 roku

sprawy **J. K.**

oskarżonego z art.178a§4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 4 listopada 2014 roku sygn. akt II K 516/14

na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 634 kpk, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 10 ust. 1 i art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że** w miejsce przypisanego czynu J. K. uznaje za winnego tego, że w dniu 18 sierpnia 2014 roku w miejscowości K., gm. S., woj. (...) w ruchu lądowym na drodze publicznej kierował pojazdem mechanicznym – samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu 0,25 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 87 § 1 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw wymierza oskarżonemu J. K. karę 1.000,00 (jednego tysiąca) złotych grzywny;

na podstawie art. 87 § 3 kw orzeka w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

na podstawie art. 29 § 4 kw na poczet zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 sierpnia 2014 roku;

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 (sto) złotych opłaty za obie instancje oraz kwotę 80,00 (osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie, w tym 50,00 (pięćdziesiąt) złotych za postępowanie przed Sądem I instancji.

Sygn. akt IV Ka 11/15

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 18 sierpnia 2014r. w miejscowości K. , gm. S. , woj. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej DK (...) kierował samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,26 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu przy czym czynu tego dokonał będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. sygn. akt IIK 59/12 z dnia 07 marca 2012r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego będąc pod wpływem środka odurzającego, tj. o czyn z art. 178 a § 4 kk.

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 4 listopada 2014 roku w sprawie II K 516/14:

I.oskarżonego J. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 178 a § 4 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II.na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 71 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego J. K. warunkowo zawiesił na okres próby lat 3 oraz wymierzył mu karę grzywny 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych;

III.na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego J. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym na okres 2 lat;

IV.na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego w punkcie III środka karnego zaliczył oskarżonemu J. K. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 sierpnia 2014r.;

V.zasądził od oskarżonego opłatę w kwocie 170 złotych oraz wydatki w kwocie 90 złotych.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył oskarżony.

Wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na uznaniu, że przedmiotowy czyn stanowi przestępstwo podczas, gdy mając na uwadze wykazany stan alkoholu w organizmie tj. 0,26 mg/l stanowi powyższy czyn wykroczenie.

Z ostrożności procesowej podniósł zarzut rażącej surowości orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat podczas, gdy w ocenie skarżącego, środek ten spełniłby swoje cele i byłby adekwatny do wagi popełnionego czynu i postawy sprawcy w wymiarze 1 roku.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, ewentualnie obniżenie orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, iż sąd I instancji prawidłowo ustalił sprawstwo oskarżonego tzn. iż kierował samochodem osobowym pod wpływem alkoholu, które w skardze apelacyjnej nie jest kwestionowane; nie musi być więc przedmiotem szczegółowych rozważań sądu okręgowego.

W art. 115 § 16 kk zawarto definicję legalną stanu nietrzeźwości. Opiera się ona na dwóch alternatywnie ujętych i równoważnych kryteriach, a mianowicie zawartości alkoholu we krwi i w wydychanym powietrzu. Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do: 1) stężenia we krwi powyżej 0,5 promila alkoholu albo 2) obecności w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Kodeks karny posługuje się pojęciem stanu nietrzeźwości przede wszystkim przy formułowaniu znamion, w tym kwalifikujących, niektórych typów czynów zabronionych, w tym art. 178a kk.

Od stanu nietrzeźwości odróżnić należy - zdefiniowany w art. 46 ust. 2 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi - stan po użyciu alkoholu. Zgodnie z tym przepisem, zachodzi on, gdy zawartość

alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do: 1) stężenia we krwi od 0,2 do 0,5 promili alkoholu albo 2) obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Kodeks karny nie posługuje się tym pojęciem. Ma ono natomiast znaczenie między innymi na gruncie Kodeksu wykroczeń, gdzie stanowi znamię niektórych czynów (np. art. 87 § 1 i 2 kw).

Problemem w sprawie jest ustalenie czy sprawca w czasie popełnienia inkryminowanego mu czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości, czy też po użyciu alkoholu, co ma zasadniczy wpływ na przyjęcie czy ten czyn jest przestępstwem z art. 178a § 4 kk czy wykroczeniem z art. 87 § 1 kw. Oskarżonemu zarzucono, że w określonym dniu i miejscu kierował samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu . Pierwsze badania urządzeniem Alko –Sensor IV CM: o godzinie 9:21 wykazało u kierującego stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu 0,26 mg/l³ i jedynie o 0,1 mg/l przekraczało granicę stanu po użyciu alkoholu, a więc granicę, kiedy sprawca odpowiada za wykroczenie z art. 87 § 1 kw.

Pozostałe trzy badania wykazały u sprawcy zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu poniżej 0,25 mg/l (k 2, k3), czyli zawartość alkoholu nie prowadziła u niego do stężenia przekraczającego ustawowy próg stanu nietrzeźwości, co wykazały dalsze pomiary.

Tymczasem sąd rejonowy w ogóle nie zajął się problematyką dokładności funkcjonowania urządzenia pomiarowego, a w związku z powyższym zasadnicze znaczenie miało w sprawie określenie możliwej bariery błędu przez Alko –Sensor IV CM (granic niepewności pomiaru).

Ustalenia dokonane w postępowaniu odwoławczym wskazują, że interpretacja przedmiotowego wyniku w oparciu o świadectwo wzorcowania (k 86) określa, iż przedział wartości stężeń alkoholu w wydychanym powietrzu, w którym z największym prawdopodobieństwem znajdował się wynik tego badania zawiera się pomiędzy wielkościami 0,25-0,27 mg/l (z tolerancją 0,1 mg/l przy górnej i dolnej granicy dokonanego pomiaru). Oznacza, to, że pierwszy wynik pomiaru mógł dotyczyć także sytuacji, w której badany osiągnął pułap obecności alkoholu w wydychanym powietrzu pozwalający na przyjęcie, że sprawca znajdował się w stanie po użyciu alkoholu (0,25 mg/l).

W takiej sytuacji w sprawie zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, które zgodnie z zasadą art. 5 § 2 kk należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego i wybrać wersję, która jest dla niego najkorzystniejsza.

Z tych względów sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok przyjmując, iż oskarżony prowadził samochód osobowy w stanie po użyciu alkoholu i przypisał J. K. odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

Orzekając w przedmiocie rodzaju i wymiaru kary sąd odwoławczy miał na uwadze młody wiek oskarżonego, okoliczność, że stan w jakim znajdował się po użyciu alkoholu nie powodował u niego znacznego upośledzenia czynności psychofizycznych. J. K. przyznał się do winy, wyraził skruchę, w istocie ma ograniczenia zawodowe związane z zatrzymaniem prawa jazdy.

Jako okoliczność obciążającą sąd pociął uprzednią karalność za czyn z art. 178 a § 1 kk.

Przy wymiarze kary fiskalnej sąd niewątpliwie musi mieć na uwadze sytuację majątkową i rodzinną, tak aby dolegliwość kary była współmierna. Dlatego też – biorąc pod uwagę z jednej strony wagę przypisanego czynu, z drugiej sytuację materialną i osobistą oskarżonego – sąd okręgowy uznał, iż prawidłową reakcją karną będzie wymierzenie J. K. kary grzywny w kwocie 1000 złotych. W przekonaniu sądu odwoławczego kara grzywny stanowić będzie adekwatną i wystarczającą reakcją karną, w odniesieniu do popełnionego przez J. K. czynu, jak również spełni w sposób wystarczający cel zapobiegawczy i wychowawczy, nie przekraczając jednocześnie stopnia nadmiernej represji. Konieczność zapłaty takiej właśnie grzywny, stanowić będzie dla niego realną dolegliwość, a przy będzie przestrogą na przyszłość, co w konsekwencji winno powstrzymać go od podejmowania kolejnych tego typu działań.

Jednocześnie sąd odwoławczy uznał, że orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze roku spełni swoje funkcje i jest adekwatny do wagi dokonanych przez sprawcę naruszeń,

a jednocześnie nie jest dla niego nadmiernie uciążliwy w sytuacji zawodowej powiązanej z prowadzeniem pojazdów mechanicznych (uwzględnia także okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 sierpnia 2014 roku); wzmacni z pewnością realizację funkcji wychowawczych i zapobiegawczych zastosowanej wobec oskarżonego reakcji karnej.

Z tych wszystkich względów sąd okręgowy orzekł, jak w sentencji; na podstawie przepisów powołanych w wyroku kosztami sądowymi wynikającymi z postępowania odwoławczego obciążył oskarżonego.